

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Herr Panthakaks Historie (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297631392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

nok af din Ondskab – Men den Bedrager – Ha du Slange! – Basilisk!
– Uhyre! – som jeg opvarmede i min Barm – som jeg elskte høyere
end mig selv – som jeg – – ha du at støde Dolken i mit Bryst, at træde
mig under Fodder, at knuuse mig! – o dersom – – dersom jeg – –
dersom jeg kun kunde – men jeg kunde dog ikke hævne mig og dræ-
be ham – O Himmel du seer min Ulyksalighed – – – min Jammer –
Tag da! – – tag da imod! – –

Her gjorde hun en Bevægelse med en lille Kniv, som hun rev op
af Lommen, ligesom om hun nu vilde udføre det meest fortvivlede,
det grumme Forsæt – En Haandevending kunde have skilt Jorden
ved den deiligste Brunette, hvis ikke den af Naturen omhjertede
Panthakak, der nu desuden havde meer end en Aarsag at være inder-
lig bevæget; havde været hastig nok til at falde hende i Armen, og,
skjønt ikke uden megen Nød, at bemægtige sig det morderiske Ge-
vær – Hun trippede, hun sprang forgjæves i hans stærke Arme –
forgjæves forsøgte hun at vikle sig løs fra vor Jydske Helt der vel
skulde have holdt ti Franzoiser – Hvem – Hvem er De min Herre? –
Hvad? – raabte hun tilsidst og stampede imod Jorden, og kunde nep-
pe tale af Utaalmodighed – – –

Jeg er et Menniske, Deiligste, som har den sandeste Medynk med
Dem – Et Menniske – – som – – et Menniske – – som – –

Han kunde have sagt, som har faaet noget at see paa, der sætter
hans heele Blod i den behageligste Uorden – Pigen heldede afmæg-
tig, ligesom kjælen Hovedet over hans høyre Arm, og to Kugler af
elastisk Sneec steeg og faldt, med en yndig rasende Heftighed – Hver-
gang de hævede sig syntes de meer og meer at vilde nærme sig til
Panthakaks fortryllede Øyne, der paa deres Side ikke forsømte at
møde dem paa Halv-Veyen – Endelig besindede hun sig, og gjorde et
nyt Forsøg paa at rive sig løs – –

Et Menniske raabte hun er De? – Ha! et Menniske! – Ak at jeg
ulyksaligste ikke heller skulde møde en Tiger! – omfavnes af en
Bjørn! – O i Guder! – De er et Menniske og har ikke dræbt mig selv!
– og vil frelse mit Liv! –

Menniskene ere vist onde – men jeg er en Christen, en Lutheraner
og en Sønder-Jyde – Jeg – –

De er en Lutheraner, siger De, – – – Himlen være lovet! – De er
følgelig ikke catholsk – De er heller ikke født i Normandiet – O! –
men hvad nytter det mig? – mig forlæde? mig ulyksalige? –

De er ikke forlaadt – Jeg brænder efter at høre en Befaling af den deiligste Mund – hvad der staaer i min Magt! – – –

O min Herre! – Kan jeg vente – – af et Menneske – – af en fremmed? – Men jeg kan gøre Dem Uret – jeg kan gøre Forsynet Uret som maaskee har bestemt Dem til min Skyts-Engel – men jeg spilder Tiden – Vil De hjælpe, saa maae det være snart – Ak Himmel! – om et Øyeblik er det maaskee for silde –

Hvori? –

Hør da med faae Ord min heele Ulykke! – De er dog ikke catholsk? –

Ney, saa sandt jeg heder Panthakak –

Nu, jeg vil tro Dem – Viid da, at som De seer mig her, nedstammer jeg fra en af de adeligste og mægtigste Familier i Normandiet – Navnet de la Chicaniere kan sige Dem det – Thi De maae nødvendig have hørt derom i – – hvor var det? –

I Sonder-Jylland, i F*** –

Nu – Min Fader Theodor Ferdinand Casimir de la Chicaniere, han som nu maaskee – ak Himmel! – kort han besad stor Rigdom og store Godser i mit Fædreland – Hans og vor Ulykke var, at vi var Protestanter – Den nedrigste Bedrager, som jeg, overtalt ved de helligste Forpligtelser havde skjænket mit Hjerte, lokkede denne Hemmelighed fra mig – Han gav os an – Man jagede os ud fra alt, og han bemægtigede sig det meeste deraf. – Halv nogne besluttede vi at reyse til Geneve, hvor vi har rige Slægtninger – Min Moder og begge mine smaa Brødre er døde undervejs af Græmmelse – Min Fader og jeg, har som De kan tænke kummerlig nok naaed hertil – For en Time siden – – som om vor Ulykke ikke var stor nok, blev vi overfaldet af Rovere – – som tog alt det lidet fra os, som vi havde tilbage – – Og – – Himlen give at de Barbarer havde været fornøiede dermed – – Min stakkels gamle Fader havde gjort Modstand – – Det fortrød dem – O! – mit Hjerte vil briste naar jeg tænker paa, hvorledes de mishandlede ham – Der slæbte de ham ind – langt ind i Skoven – – Der ligger han nu den ærværdigste den beste Fader og kan hverken leve eller døe – Dersom jeg ikke faaer Bistand – faaer han til næste Bye – at jeg kan skrive til Geneve – saa lever han ikke Nattem over – Og Jeg! – O Himmel hvad vil der saa blive af mig? –

De har Ret, ulykkelige Froken! – De maae hjælpes snart – om det skal nytte – Det bliver mørkt – men – men Roverne? – –